

Ordenación
Diego Durán

Queridos irmáns,

Escoitamos na narración profética que a vocación do Señor non é unha simple chamada a unha tarefa ou a un labor como un asalariado. Quen chama coñécete desde sempre, desde o seo materno, e pensou en ti. Está en xogo a propia persoa, que atopará o seu cumprimento nesta historia nacente, neste camiño que o Señor propón, ao que chama, no que te guía.

Na relación con Deus seremos ben quen somos, na relación que El establece, creándonos e elixíndonos, cunha vocación destinada a ser fundamento e misión na que tome forma a vida.

A resposta de Xeremías correspóndese coa súa mirada sobre si mesmo, na que percibe a desproporción para con Deus, as dimensións dunha misión que non se corresponde coas súas forzas, coa súa intelixencia ou elocuencia, coa propia estatura persoal: son un neno, di.

Deus, con todo, non aproba esta defensa, este mirar e xulgar desde si mesmo, e non volver a mirada cara a El, non confiar na súa chamada. Como non agradecer entrar en relación persoal con Deus mesmo, segundo a súa sabedoría e amor infinitos, que, desde logo, exceden a nosa natureza, pero tamén a elevan, danlle sentido pleno ao seu existir e unha fecundidade nova, e éenchena de graza e de verdade!

Dános un exemplo o apóstolo Paulo: deixei de lado toda simulación, as conveniencias humanas, toda intriga; o meu interese está posto enteiro en non falsear a Palabra de Deus encomendada, non quero reducila á miña medida, ás miñas concepcións e aos meus proxectos.

Paulo sábeo: non nos anunciamos a nós mesmos, nin sequera queremos facelo. Desexamos máis que nós mesmos: un tesouro de coñecemento e de gloria, que resplandece no rostro de Cristo.

Ante a presenza de Xesús que chama, a adhesión e a docilidade do corazón é a única resposta. Como no caso de Xeremías e de Paulo, o Señor envíanos e confíanos as súas propias palabras divinas, o seu Evanxeo. Estamos chamados a anunciar ao Señor Xesús, verdadeiro Fillo de Deus e Salvador do mundo, cuxa sabedoría e amor superan canto un pode alcanzar, aínda que fose o mundo enteiro e toda a súa intelixencia, que iluminará e xulgará o universo e a todos os homes.

Paulo, o apóstolo, non quere quedarse en menos, nin quere tampouco menos para os seus. Desexa que comprendan que un ben tan extraordinario vén de Deus, non Señor Xesús, e non dos homes. Isto está no corazón da súa misión apostólica, e así quere servir aos irmáns co servizo verdadeiramente útil: o coñecemento e a comunión con Cristo. Para chegar todos a ser aquilo ao que Deus nos chama e aínda non somos plenamente.

Esta chamada é feita polo Señor aos seus apóstolos, e aos seus colaboradores ata o final dos tempos, aos sacerdotes.

Faina coa súa presenza, coa súa obra de salvación, que só El podía levar a cabo. A súa vinda e a súa misión sucedeu no modo escollido pola eterna Trindade, que nós non saberíamos elixir, que non elixiríamos, como dixo un día a Pedro: apártate, pensas como os homes, non como Deus.

O modo da presenza e da obra de “Deus-con-nós” é o contido mesmo do Evanxeo: o Fillo, por vontade do Pai e obra do Espírito Santo, fíxose carne, entregouna para a salvación do mundo, e ofrécenola como alimento de vida eterna.

Non hai outro Cristo, non hai outro “camiño, verdade e vida”; este é o Pastor bo e a porta pola que de verdade se vai ao Pai, aínda que nós quixésemos propoñer camiños máis anchos e cómodos.

Ao Pai, como no caso de Xeremías, non lle agradará que non miremos, escoitemos e sigamos ao seu Fillo. O noso verdadeiro rostro, a nosa grandeza, a nosa fecundidade na historia, darásenos na humildade de quen non prefire outra cousa a Xesús. Discutir como os discípulos aquel día sobre o xeito de dominar, de ser valorados por encima, buscar a propia importancia, non é o camiño, introduce falsidade na vida: “fanse chamar benfeitores”, mentres buscan a propia gloria.

Non así o sacerdote, que aprende do Señor Xesús e é enviado por El realmente, como nos lembra o sacramento da orde. Non é obstáculo o noso límite; porque a paciencia do Señor é a nosa esperanza. El corríxenos, ensínanos, axúdanos: aprendede de min, que estou no medio de vós como o que serve. Comigo chegaredes aos tronos da gloria, pero por este camiño, non polos que poidades imaxinar ou contrapoñer –como quizá Xudas.

E como serve o Señor? Como o fixo na súa vida e culminou na súa Pascua, como nos manifestou na Última Cea, na Eucaristía. Cun amor e unha dispoñibilidade ao Pai sen límite algún, cunha entrega de si ata o final, levando o peso do pecado de todos os homes na cruz, para a súa salvación. Así mostrou o Amor do Pai, a benignidade do seu designio eterno, a firmeza inquebrantable do seu propósito: Deus quere que todos os homes se salven e cheguen ao coñecemento da verdade.

O sacerdote é enviado por Xesucristo, vén por tanto da Eucaristía, da mesa da Última Cea, e non quere anunciar outro Evanxeo: o perdón dos pecados, outorgado a quen cree en Xesús, a comunión con El, na súa morte e a súa resurrección, no seu Espírito e na verdade que nos revela, na súa humildade e dispoñibilidade á vontade de Deus, que para nós exprésase en Cristo mesmo.

O sacerdote serve a esta comunión en Cristo, á unidade da Igrexa, a que todos atopen a súa salvación. Serve aos seus irmáns coa Palabra e cos Sacramentos, co anuncio do Evanxeo e coa celebración do Bautismo, da Eucaristía, dos sacramentos todos. E serve como enviado do Señor, segundo o seu Espírito, partícipe daquela caridade do que nos amou e se entregou por nós; e sempre enraizado e ao servizo da unidade, da comunión en Cristo, que El mesmo orixinou cos Apóstolos.

Non existe outro Evanxeo; non é verdadeiro apóstolo o que non leva ao amor ao Señor Xesús, ao discipulado e a comunión con El.

Así pois, o sacerdote anuncia e fai presente algo máis grande que el mesmo: unha forza extraordinaria, que non nace da vasilla de barro que somos. Cumprir este servizo de corazón, amando ao Deus que é Amor, ao Fillo que nos salva, ao Espírito da unidade e a caridade, é o propio da vocación sacerdotal.

Isto pedimos hoxe para Diego, por intercesión da Santísima Virxe María, Nai dos sacerdotes: que o lume do amor do Señor sosteña e guíe sempre o seu corazón, lle dea paz, alegría e forza, para cumprir ata o final a misión recibida ao servizo dos seus irmáns.

Que a Virxe María o axude a gardar sempre viva a memoria do Señor Xesús, en quen temos a nosa esperanza, e que quixo concederlle a honra da vocación ao ministerio sacerdotal.

E que así, coa graza e a misericordia de Deus, da que é signo perenne o carácter sacramental, poida responder fielmente a esta chamada ao longo da súa vida, na gran comunión dos discípulos do Señor, no medio do seu Corpo, que é a Igrexa

+Alfonso,
Bispo de Lugo